

THEORY OF RESTORATION AND INTEGRATION OF BUILDINGS IN A HISTORICAL ENVIRONMENT. CASE STUDY OF NEUES MUSEUM IN BERLIN.

Student: Anna Kerteni

Supervisors: Nikolaos Lianos, Natasa Kapandriti, Eirini Tsetine

Date: July 2020

Course: Research thesis

Institution: School of Architecture, Democritus University of Thrace

As a general term restoration is the recognition of a work as a work of art, through any aesthetics, both in its physical composition and in its aesthetic and historical essence, with the perspective of its transfer to the future.

It stops at the point where assumptions begin to exist. Beyond this point, any operation that may be considered necessary for aesthetic or technical reasons, should be separated from the (original) architectural composition, and indicate a modern view.

A building does not stand still in time. It is evolving. Its elements evolve together, the parts of which it consists. Time affects the shape of a building like a beautiful maturation. We can say that a greater architectural interest lies in the visual recording of the eras on it than in the analysis of only one imprinted period.

Creating a "legible" and comprehensible building is part of the search for truth, which allows us to say, "I can read it and believe it". Therefore, restoration must be a process of studying its quality, and its integration must aim at simplicity and clarity so that it stands out aesthetically.

Neues Museum (Berlin, Germany) is a living example which shows the controversy of different approaches regarding the future form of integration into a historic complex and its restoration is one of the most fine specimens of architecture. Its construction began in 1841 by Friedrich August Stüler for the development of facilities for the arts and sciences.

After the Second World War the northwestern side of the building and its south-eastern corner were extensively demolished. In 1993 a competition for its restoration and the construction of complementary and connective buildings on the Museum Island was announced, for exhibition and service purposes. The finalists Frank Gehry and David Chipperfield presented two extremely antidiometric proposals.

In Chipperfield's proposal all the gaps in the existing structure were filled without competing it, and a volume of the same size and proportion was created, contrary to the proposal of Gehry -suggesting a new exhibition space with curved stairs inside the museum- in which the notion of the protection of the historical original structure seemed to have been lost.

Restoring -using emphasis on the details- with respect to the old-semi-demolished building and with the simplicity but also the clarity of the new structure, Chipperfield offered an important retrospective to the past. Also using this specific aesthetic he successfully found the bridge between the old and the new, while at the same time included the building in the modern city.

ΘΕΩΡΙΑ ΑΠΟΚΑΤΑΣΤΑΣΗΣ ΚΑΙ ΕΝΤΑΞΗΣ ΚΤΙΡΙΩΝ ΣΕ ΙΣΤΟΡΙΚΟ ΠΕΡΙΒΑΛΛΟΝ. ΜΕΛΕΤΗ ΠΕΡΙΠΤΩΣΗΣ ΤΟΥ NEUES MUSEUM ΣΤΟ ΒΕΡΟΛΙΝΟ.

Φοιτήτρια: Άννα Κερτένη

Επιβλέποντες καθηγητές: Νικόλαος Λιανός, Νατάσα Καπανδρίτη, Ειρήνη Τσερινέ

Εξεταστική περίοδος: Ιούλιος 2020

Μάθημα: Ερευνητική εργασία

Σχολή: Τμήμα Αρχιτεκτόνων Μηχανικών, Δημοκρίτειο Πανεπιστήμιο Θράκης

Ως γενικός όρος αποκατάσταση είναι η αναγνώριση ενός έργου ως έργου τέχνης, μέσω οποιασδήποτε αισθητικής, τόσο στη φυσική του σύνθεση όσο και στην αισθητική και ιστορική του υπόσταση, με την προοπτική της μεταβίβασης του στο μέλλον.

Σταματά στο σημείο όπου αρχίζουν να υπάρχουν υποθέσεις. Πέρα από αυτό το σημείο, κάθε εργασία που μπορεί να θεωρηθεί απαραίτητη για αισθητικούς ή τεχνικούς λόγους, πρέπει να διαχωρίζεται από την (πρωτότυπη) αρχιτεκτονική σύνθεση και να φέρει τη σφραγίδα της εποχής μας.

Ένα έργο δεν μένει στάσιμο στο χρόνο . Εξελίσσεται μαζί του . Μαζί εξελίσσονται και τα στοιχεία του, τα μέρη από τα οποία αποτελείται. Ο χρόνος επηρεάζει τη μορφή ενός κτηρίου σαν μια όμορφη ωρίμανση. Μπορούμε να πούμε ότι μεγαλύτερο αρχιτεκτονικό ενδιαφέρον έγκειται στην οπτική καταγραφή όλων αυτών των εποχών πάνω του παρά σε ανάλυση μόνο μιας αποτυπωμένης περιόδου.

Η δημιουργία ενός «ευανάγνωστου» και κατανοητού κτηρίου είναι μέρος της αναζήτησης της αλήθειας, η οποία μας επιτρέπει να πούμε, «μπορώ να το διαβάσω και να το πιστέψω». Επομένως, η αποκατάσταση πρέπει να είναι μια διαδικασία μελέτης της ποιότητάς του και η ολοκλήρωσή της πρέπει να στοχεύει στην απλότητα και τη σαφήνεια έτσι ώστε να αναδειχθεί και αισθητικά.

Η αποκατάσταση του Neues Museum (Βερολίνο, Γερμανία) είναι ένα ζωντανό παράδειγμα της διαμάχης διαφορετικών προσεγγίσεων σχετικά με τη μελλοντική μορφή ένταξης σε ιστορικό περιβάλλον και αποτελεί ένα από τα αρτιότερα δείγματα αρχιτεκτονικής. Η κατασκευή ξεκίνησε το 1841 από τον Friedrich August Stüler για την ανάπτυξη εγκαταστάσεων για τις τέχνες και τις επιστήμες.

Μετά τον Δεύτερο Παγκόσμιο Πόλεμο, το βορειοδυτικό Γ του κτηρίου και η νοτιοανατολική γωνία του κατεδαφίστηκαν εκτενώς. Το 1993 ανακοινώθηκε διαγωνισμός για την αποκατάστασή του και την κατασκευή

συμπληρωματικών και συνδετικών κτιρίων στο Museum Island, για εκθεσιακούς και εξυπηρετικούς σκοπούς. Οι φιναλίστ Frank Gehry και David Chipperfield, παρουσίασαν δυο τελείως αντιδιαμετρικές απόψεις.

Στην πρόταση του Chipperfield, όλα τα κενά στην υπάρχουσα δομή πληρώθηκαν χωρίς να την ανταγωνίζονται, και δημιουργήθηκε όγκος του ίδιου μεγέθους και αναλογίας, σε αντίθεση με την πρόταση του Gehry –που δημιουργούσε έναν νέο εκθεσιακό χώρο με καμπύλες σκάλες μέσα στο μουσείο– όπου η έννοια της προστασίας της ιστορικής αρχικής δομής φαίνεται να έχει χαθεί.

Αποκαθιστώντας με έμφαση στη λεπτομέρεια και σεβόμενος το παλιό-μερικώς κατεστραμμένο κτίριο αλλά και με την απλότητα και τη σαφήνεια της εντασσόμενης κατασκευής, ο Chipperfield προσέφερε μια σημαντική αναδρομή στο παρελθόν. Χρησιμοποιώντας επίσης αυτήν τη συγκεκριμένη αισθητική βρήκε με επιτυχία τη γέφυρα μεταξύ του παλιού και του νέου, ενώ ταυτόχρονα ενέταξε το κτίριο στη σύγχρονη πόλη.